

Subtilieji kūnai ir čakros

Loreta Stonkutė

Loreta Stonkutė

Subtilieji kūnai
ir
čakros

MijaIba

Kaunas 2014

Ši leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, įskaitant padarymą viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas parduodant, nuomojant, teikiant panaudai ar kitaip perduodant nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

TURINYS

PRADŽIA	7
I. FIZINIS KŪNAS. MŪLADHARA (uodegikaulio čakra)	17
II. ETERINIS KŪNAS. SVADHIŠTHANA (seksualinė čakra)	33
III. ASTRALINIS KŪNAS. MANIPŪRA (saulės rezginio čakra)	49
IV. MENTALINIS KŪNAS. ANAHATA (širdies čakra)	63
V. KAUZALINIS (KARMINIS) KŪNAS. VIŠUDHA (gerklės čakra)	77
VI. BUDHIALINIS KŪNAS. ADŽNA (trečiosios akies čakra)	93
VII. ATMANO KŪNAS. SAHASRARA (karūnos čakra)	107
VIII. ENERGIJOS SRAUTAI (pagal Levą Bechaką)	121
IX. 7 + 1 PAKOPA (pagal Patandžalį)	131
X. CENTRINĖ ČAKRA	143
PABAIGA	147
APIE SAVE	148

PRADŽIA

Pasaulis yra toks, kokį mes įsivaizduojame, todėl žmonijai evoliucionuojant jis keičiasi. Kadaise visos planetos ir Saulė skriejo aplink Žemę, nes ji buvo visatos centras. Taip teigė didysis astronomas Ptolemėjus dar iki Kristaus gimimo. Paskui žmogaus protas evoliucionavo, tapo sudėtingesnis, todėl ir pasaulis pamažu ėmė keistis. Kopernikas, Galilėjus ir Kepleris XVI amžiuje pradėjo įrodinėti, kad visgi Žemė kartu su kitomis planetomis skrieja aplink Saulę. Šį faktą bažnyčia pripažino tik 1992 metais. Įdomu, ar visata paiso mūsų suvokimo apie ją? Panašu, kad žmonės primena ant televizoriaus ekrano esančius mikroorganizmus, kurie niekaip negali suvokti šio mechanizmo ir to, ką bei kaip jis transliuoja...

Vis dėlto mūsų protas pasaulyje ieško sistemų, kurios padėtų paaiškinti gyvenimą ir pačią gyvybę. Suprantama, kad vystantis žmonijos protui, sistema vis sudėtingėja. Pasak Hermio Trimegisto (tas pats graikų dievas Hermis, egiptiečių Totas, indų Brihaspatis), „kaip viršuje, taip ir apa-

čioje, kaip išorėje, taip ir viduje“. Matome, kad visata šiuos žodžius patvirtina. Neįmanoma nepastebėti panašumo tarp planetų, lekiančių aplink Saulę, bei elektronų, skriejančių aplink branduolį... Tyrinėdami išorinį pasaulį mes stengiamės suprasti save.

Nūnai čakrų suvokimas gal ir nėra labai pakitęs, bet žmonių gebėjimas suvokti šią sistemą tikrai yra padidėjęs. Šiuolaikinis žmogus, turintis savo visatos suvokimą, jau yra pasirengęs įsivaizduoti save kaip įvairiasluoksnį darinį iš skirtingų lygmenų elementų. Žinias apie čakras skelbia dvasios mokytojai, kurių žodžiai dažnai lieka neužrašyti. Šioje knygoje pateiksiu informacijos, kuri galbūt dar niekur nebuvo užrašyta, bet buvo perduota iš lūpų į ausį mokytojo mokiniui.

Skirtingų mokytojų perduotos ir mano pačios meditacijų bei praktikų metu gautos žinios susiliejo į vieną, dabar jau sunku atskirti, kas iš kur atsirado. Galiu išskirti du ryškiausius polius: tradicinis indiškasis (gautas per I.I. Vėtrovą) ir netradicinis, naujos minties (gautas per L. Bechaką). Prie informacijos, kurią skelbia vienas ar kitas mokytojas, nurodysiu jo inicialus:

LEV – Levas Bechakas (Respublikinės jogos mokyklos mokytojas);

VĖ – Igoris Ivanovičius Vėtrovas (ajurvedos gydytojas, krišnaitas, astrologas).

Teorinių žinių iš knygų čia bus mažoka, naudosiu:

AFL – И.И. Ветров „Люрведическая философия любви“, Санкт-Петербург, 2011;

RIE – „Rytų išminties enciklopedija“, Vilnius, 2010.

Vadovėlio tikslas yra užrašyti tai, ko moko dvasios mokytojai ir kas dar nebuvo užrašyta lietuviškai. Rekomenduoju skaityti nuo pradžių, nes taip bus aiškiau suprasti vartojamus terminus ir paskutinius knygos skyrius.

Septynių sluoksnių pasaulis

Mūsų pasaulyje esti daug sistemų, sudarytų iš septynių elementų: gama turi septynias natas, baltą spalvą sudaro septyni atspalviai, periodinę cheminių elementų lentelę – septynios horizontalios eilės, savaitės dienos taip pat septynios... Galima spėti, kad žmogus, gyvenantis šiame pasaulyje, taip pat turi septynis elementus. Pati paprasčiausia čakrų sistema yra sudaryta iš septynių energinių centrų, nors visi mokytojai akcentuoja, kad tai tik grubus skirstymas. Jį palyginčiau su knygos turiniu, kur kiekvieną dalį būtų galima dar ir dar skaidyti į smulkesnius skirsnius. I.I. Vėtrovas savo knygose yra pateikęs smulkesnių čakrų, kurias vadina marmomis, aprašymus (pvz., AFL, 44–158 psl.).

Čakra sanskrito kalboje reiškia *ratą*, o jo paskirtis – sukutis. Visas mūsų pasaulis paremtas sukimosi principu. Makrokosmose sukasi ne tik planetos, bet ir žvaigždės, galaktikos. Mikrokosmose vienos apie kitas sukasi mikrodalelės. Ta pati reiki energija, kuria gydo reiki specialistai, sukasi tornado formos srautu, jį grafiškai Mikao Usui pavaizdavo Čo Ku Rei simboliu. Ir žmogaus gyvenimas, pažiūrėjus į jo judėjimo trajektoriją iš aukščiau, primena sukimąsi aplink branduolį, kuriuo gali tapti namai, darbas arba koks nors svarbus žmogus.

Vis dėlto kaip sukasi čakra? Vieni teigia, kad ji sukasi pagal laikrodžio rodyklę ir primena piltuvėlį, per kurį žmogus ima energiją iš pasaulio. Kiti teigia, kad gretimos čakros sukasi priešingomis kryptimis ir taip viena kitą išjudina (kaip laikrodžio mechanizmas). Dar kiti mano, kad čakros primena svogūną, kurio sluoksniai gaubia vienas kitą, – tai būtų panašu į pasaulio modelį, kuriame kiekvienas judantis kūnas turi savo judėjimo plokštumą, jis neišeina iš jos ribų, todėl neįvyksta jokios katastrofos. Kodėl Žemė nesusiduria su Marsu? Todėl, kad abi planetos turi savo orbitas, kitaip tariant, savo svogūno sluoksnį, kur saugu judėti. Kiekvienas elektronas taip pat žino savo vietą, savo orbitą, todėl darniai įsilieja į atomo gyvenimą.

Žmogų galime įsivaizduoti kaip septynių aukštų namą [LEV]. Kiekvienas aukštas vis kitoks, atitinka septynis žmogaus kūnus, septynis skirtingus pasaulius. Kaip ir dera, pamatai yra grubiausi bei tvirčiausi, o kylant aukščiau, viskas subtilėja, lengvėja. Aukštai tarpusavyje susiję grindimis ir lubomis, vieni nuo kitų yra priklausomi, bet ir išlieka autonomiški. Visus aukštus jungia lifto šachta – tai žmogaus stuburas, kuriame yra centrinis ir didžiausias energinis kanalas *sušumna*. Liftą juosia sraigtiniai laiptai. Vieni laiptai iš viršaus pagal laikrodžio rodyklę leidžiasi žemyn – tai *pingalos* kanalas. Kiti prieš laikrodžio rodyklę kyla aukštyn – tai *idos* kanalas [VĖ]. Visais trimis kanalais (laiptakiu bei liftu) galima patekti į visus aukštus. Aikštelės, kuriose susitinka šie visi trys kanalai, ir yra čakros. Taigi čakra yra vieta, kuri atveda mus į tam tikrą aukštą, įveda į subtilųjį kūną, kažkurį pasaulį.

Kodėl senovės indai tą vietą pavadino būtent čakra, t. y. ratu? Jie taip pat teigė, kad *pingalos* kanalas aktyvus, susijęs su Saule, o *idos* kanalas pasyvus, susijęs su Mėnuliu. Taigi vienas energijos srautas yra karštas, kitas šaltas. Kas atsitinka, kai susitinka karštos ir šaltos oro srovės? Energijos išlydis – tornadas, perkūnija, sūkurys.

Kad ir kaip būtų, mokytojų teigimu, svarbiausia, jog čakros atveda mus į skirtingus aukš-

tus, į skirtingus energinius kūnus. Juos galima vadinti ezoteriniais terminais (fizinis, eterinis, astralinis, mentalinis, kauzalinis, budhialinis ir atmano) [LEV], religinį atspalvį turinčiais indiškais pasaulių pavadinimais (bhūrloka – žemė, žmonių pasaulis; bhuvarloka – aistrų ir pojūčių pasaulis, sidhų buveinė; svarloka – dievų pasaulis, Indros dangus; maharloka – šventųjų buveinė; džanaloka – žynių pasaulis; taparloka – sidha jogų pasaulis; satjaloka arba brahmaloka – aukščiausiojo Dievo pasaulis) [VĖ], bet tai bus tik pavadinimai, įvardijantys tą patį reiškinį, kuris egzistuoja nepriklausomai nuo to, ar mes įvardijame jį, ar iš viso žinome apie jo egzistavimą.

Kiekvienas mūsų minėto namo aukštas turi savo struktūrą, specifinę energiją, savus dėsnius, principus, spalvą, todėl galime vadinti juos skirtingais pasauliais. Tačiau privalome suvokti, kad tokį statinį turi kiekviena dvasia, kiekvienas žmogus, gyvūnas, augalas ar angelas, pusdievis, dievas... Galime sakyti, kad šis statinys yra tik įrankis, terpė, kurią valdo joje gyvenanti unikali dvasia. Kita vertus, kartu tai yra ir tos dvasios projekcija įvairiuose pasauliuose. Dvasią atskirti nuo jos subtiliųjų kūnų galime tik teoriškai. Be savo patato dvasia bus neišreikšta, o be dvasios subtilieji kūnai tuoj pat žūva...

Atmanas ir džyva

Ką mes vadiname dvasia? Indų kultūra jau prieš daugelį tūkstantmečių tyrinėjo dvasingumą ir vartojo itin tikslius terminus, kurie mums kol kas nauji. Kad suvoktume, ką nešiojamės savyje, reikėtų žinoti terminą *Brahmanas*. Tai absoliutas, kurio neįmanoma apmąstyti ar perteikti žodžiais [RIE]. Jį puikiai pažįsta visi, atitrūkę nuo tradicinių religijų, garbinančių dievus, kurie turi arba turėjo kūną. Tokie žmonės tiki Dievą, bet negali paaiškinti kokį. Jie tiesiog jaučia, kad yra kažkas absoliutaus, egzistuojančio, sąmoningo, palaimingo, neapibrėžiamo, vienintelio, nematerialaus... Kas atpažinote šį pojūtį, žinokite, kad indai tam pavadinti vartojo žodį – Brahmanas (tik nepainiokite su šventikais, kuriuos taip pat vadina brahmanais).

Kadangi žmogui būtina analizuoti Dievą, kad geriau pažintų Kūrėjo savybes, jis bando kalbėti. Bet kalbėti mes galime tik apie tai, kas išreikšta. Neišreikštosios Dievo dalies mes nesugebėsime nupasakoti, vadinasi, jei ką nors sakome apie Dievą, tai jau nebėra Brahmanas. Tokiam Dievui indai vartojo kitą terminą – *Yšvara* [RIE]. Šitą Dievą žmogus jau gali ir apkalbėti, ir suvokti, ir garbinti, nes jau yra įsmenintas, jis – pasaulio kūrėjas.

Yšvara turi daug įsikūnijimų, Indijoje pirmiausia tai yra trejybė: kūrėjas *Brahma* (bet ne tas Brahmanas, apie kurį kalbėjau anksčiau), palaikytojas *Višnus* ir transformuojantysis *Šiva*.

Mes žinome, kad kiekvienas žmogus turi dalelę Dievo. Ta nepažinioji mūsų dalis, kuri yra iš Brahmano, vadinama *atmanu*. Tai nemirtingoji mūsų dalis, ji nėra susijusi su kūnu ir mąstymu, ji absoliuti ir tapati Brahmanui. O pažinioji mūsų dieviškoji dalis, apie kurią galime kalbėti, analizuoti, vadinama *džyva*. Tai yra ta mūsų dalis, kuri gyvena kūne, kuri tapatina save su kūnu ir protu, ji turi ego [RIE]. Kad nesipainiotume vartodami terminus, sakysime, kad mūsų anksčiau minėtame name gyvena džyva.

Džyva gyvena materialiam ir išreikštame pasaulyje, ji jaučia, protauja, ieško... O atmanas – mūsų nemirtingoji dalis – ganėtinai abejingai stebi savo džyvos gyvenimą. Ir kas galėtų jį sujau-dinti? Jis juk amžinas, nemirtingas, nejaučiantis skausmo, egzistuoja ir išreikštas, ir neišreikštas... O džyvai svarbios čakros, nes tai jos darinys. Atmanas – aukščiau čakrų.

Jei čakros veikia harmoningai, džyva lengvai gali judėti į visus aukštus ir naudotis visomis to pasaulio teikiamomis gėrybėmis. Visgi dažniausiai žmogus turi vieną dominuojančią čakrą, todėl džyva daugiausia laiko praleidžia joje. Tada tos

čakros pasaulis bus labai didelis, išpuoselėtas, o kiti aukštai kentės dėl dėmesio stokos, pradės trauktis ir skursti. Apie tai, kaip džyva juda čakromis, kalbėsime vėliau.

Ši teorija turi atitikmenį hermetinėje filosofijoje. Ten teigiama, kad žmoguje egzistuoja mažasis aš ir didysis Aš. Kai žmogus apie save galvoja aš aspektu, jis suvokia save kaip fizinio kūno, pojūčių, jausmų, skonių, prisirišimų, proto, žinių ir t. t. sankaupą. Bet kiekvienas žmogus savyje jaučia ir kitą Aš, kuris gali įsakyti tam žemesniajam aš veikti tam tikra kryptimi, jis gali stovėti šalia ir žiūrėti, ką daro anas. Didysis Aš atstovauja vyriškajam proto poliaus principui, būties aspektui, o mažasis aš – moteriškajam proto principui, tapimo aspektui. [„Kibalionas“, Kaunas 2002, 111–115 psl.]

Apžvelkime čakras ir energinius kūnus. Pradėsime nuo apačios ir kilsime aukštyr (nuo grubiausio iki subtiliausio).

PABAIGA

*„Tačiau teisiųjų sielos – Dievo rankose, ir kančia jų nepalies. Kvailų žmonių akimis atrodė, kad jie mirė, ir jų išėjimas buvo laikomas nelaime, o kelionė iš mūsų gyvenimo – visiška žūtimi. Tačiau jie yra ramybėje. Net jeigu žmonių akimis jie ir buvo nubausti, jų viltis kupina nemarumo. Truputį pavarginti, jie bus labai laimingi, nes **Dievas juos išmėgino ir rado savęs vertus.**“ (Išm. 3.1-5)*